

Sygn. akt II Ca 1216/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Koźlińska
Sędziowie:	SO Anna Nowak (sprawozdawca) SR (del.) Krzysztof Wąsik
Protokolant:	Piotr Łączny

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2013 r. w Krakowie

na rozprawie sprawy z wniosku W. K.

przy uczestnictwie Gminy Miejskiej K., H. K. i M. K.

o ustanowienie drogi koniecznej

na skutek apelacji uczestnika Gminy Miejskiej K.

od postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie

z dnia 25 marca 2013 r., sygnatura akt I Ns 1753/09/P

postanawia:

- zmienić zaskarżone postanowienie w punkcie III w ten sposób, że kwotę „597,00 (pięćset dziewięćdziesiąt siedem) złotych” zastępuje kwotą „734,31 (siedemset trzydzieści cztery 31/100) złotych”;
- oddalić apelację w pozostałej części;
- stwierdzić, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania odwoławczego związane ze swoim udziałem w sprawie.

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 29 listopada 2013 roku

Wnioskodawca W. K. domagał się ustanowienia służebności drogi koniecznej przez działkę nr (...) objętą księgą wieczystą (...) na rzecz każdorazowego właściciela nieruchomości położonej w K. stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...), objętą księgą wieczystą (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie.

Uczestniczka H. K. sprzeciwiła się ustanowieniu służebności drogi koniecznej przez działkę nr (...) podnosząc, że wnioskodawca ma dostęp do drogi publicznej przez teren działki nr (...) będącej jego własnością.

Uczestniczka Gmina Miejska K. oświadczyła, że dogodniejszy dostęp do działki nr (...) prowadziłby od ulicy (...) przez teren działki (...) przy granicy z działką (...) z uwagi na istniejący przepust.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy ustanowił na rzecz każdorazowego właściciela nieruchomości położonej w K., jedn. ewid. (...), w obr. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...), objętej księgą wieczystą (...) służebność drogi koniecznej pasem o szerokości 3,5 metra, wyznaczonym przez punkty (...) na mapie sporządzonej w dniu 14.06.2011 roku przez mgr. inż. S. W. a przebiegającym od ul. (...) przez działkę nr (...), w obr. (...), objętą księgą wieczystą (...) oraz przez działkę nr (...), w obr. (...), objętą księgą wieczystą (...) (punkt I); zasądził od W. K. z ograniczeniem do jego majątku osobistego tytułem wynagrodzenia na rzecz M. K. i W. K. do ich niepodzielnej ręki kwotę 49296 złotych (punkt II), zasądził od W. K. tytułem wynagrodzenia na rzecz Gminy Miejskiej K. kwotę 597 złotych (punkt III) oraz stwierdził, że wnioskodawca i uczestnicy ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie (punkt IV).

Podstawą rozstrzygnięcia był następujący stan faktyczny.

Właścicielem nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...), objętej księgą wieczystą (...) położonej w K. jest wnioskodawca. Działka ta stanowi w całości użytek rolny klasy RIVa. Właścicielem nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...) objętej księgą wieczystą nr (...) położonej w K. jest H. K.. Działka ta stanowi użytek rolny klasy RVIa. Właścicielem nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...) objętej księgą wieczystą nr (...) położonej w K. jest wnioskodawca wraz z żoną M. K. na prawach wspólności małżeńskiej majątkowej. Działka ta jest działką budowlaną. Właścicielem nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...) objętej księgą wieczystą nr (...) położonej w K. jest Gmina Miejska K.. Działka ta stanowi użytek wodny. Działka nr (...) jest niezagospodarowana, porośnięta trawą. Działka nr (...) jest ogrodzona, zabudowana domem i budynkiem gospodarczym. W ogrodzeniu działki wykonane są dwie bramy wjazdowe. Jedna od strony ulicy (...) a druga po przeciwnej stronie działki w linii prostej w kierunku wjazdu na działkę nr (...). Za bramą wjazdową prowadzącą na działkę nr (...) znajduje się betonowy przepust nad ciekim wodnym. Od wjazdu na działkę nr (...) z ulicy (...) prowadzi podjazd betonowy, który na wysokości końca budynku mieszkalnego skręca do budynku gospodarczego znajdującego się na posesji. Działka nr (...) jest niezabudowana, w pasie działki, przez który miałyby przebiegać droga konieczna rosną brzoza, dwie sosny, jodły oraz krzewy iglaste ozdobne. Nieruchomość wnioskodawcy – działka nr (...) – nie posiada dostępu do drogi publicznej. Dostęp taki posiada natomiast nieruchomość składająca się z działki nr (...), którą od działki nr (...) odgradza działka nr (...) będąca własnością Gminy Miejskiej K.. Od strony ulicy (...) działka nr (...) graniczy z działką nr (...) stanowiącą własność uczestniczki H. K.. Zgodnie z opinią biegłego S. W. szlak służebności drogi koniecznej może przebiegać: 1) od ulicy (...) przez działkę nr (...) pasem 3,5 metrowym. Powierzchnia działki nr (...) zajęta pod drogę konieczną wynosiłaby 0,0150 ha. Przebieg tego szlaku wyznaczają punkty współrzędnych oznaczone numerami od (...) zaznaczone na mapie z projektem drogi koniecznej sporządzonej przez biegłego; 2) od ulicy (...) pasem szerokości 4 metrów oznaczonym punktami (...) wzdłuż istniejącego ogrodzenia między działkami nr (...). W pasie projektowanej drogi rośnie około piętnastoletnia brzoza, cztery dziesięcioletnie świerki a od strony ulicy (...) posadzone są krzaki. Powierzchnia działki zajętej pod drogę wynosiłaby 0,0138 ha. Przepust na rowie melioracyjnym pomiędzy ulicami (...) był remontowany w 2009 roku i obecnie jest w dobrym stanie technicznym, umożliwiającym przejazd pojazdami. Istniejący przepust łączący działkę nr (...) z działką nr (...) spełnia wymogi przewidziane przepisami ustawy Prawo wodne i Prawo budowlane. Elementem konstrukcyjnym przepustu są rury betonowe przeznaczone bez ograniczeń do wykonywania wszelkich przepustów drogowych. Nawierzchnia gruntu jest wykonana z zagęszczonego gruntu i gwarantuje bezpieczny przejazd maszyn rolniczych. Jako, że nawierzchnia gruntowa nie jest wytrzymała na obciążenia ciężkiego sprzętu budowlanego przed przystąpieniem do robót budowlanych niezbędne będzie wzmocnienie nawierzchni przepustu przez wykonanie warstwy nawierzchni grubości około 50 cm z kruszywa łamanego oraz ułożenie nad przepustem płyt betonowych. Jednorazowe wynagrodzenie za ustanowienie służebności drogi koniecznej wynosi: przez działkę nr (...) – 49296 zł, przez działkę nr (...) – 597 zł, przez działkę nr (...) – 43263 zł. Działka nr (...) obecnie nie jest wykorzystywana rolniczo. Wnioskodawca zaprzestał upraw na tej działce z uwagi na pogorszenie się jego stanu zdrowia. Działkę nr (...) wnioskodawca chciałby w przyszłości przekazać swoim dzieciom, lecz nie zna ich planów odnośnie tej działki. Kiedy korzystał on rolniczo z działki nr (...) to dojeżdżał i dochodził do tej działki przez działkę nr (...) oraz przez przepust

nad ciekim wodnym. Działka nr (...) jest wykorzystywana jako działka rekreacyjna. Są na niej posadzone drzewa, krzewy, ziemniaki. Uczestniczka H. K. planuje w przyszłości przekazać część tej działki swoim dzieciom. Uczestniczka początkowo zgadzała się na wymianę części działki nr (...) na część działki nr (...), lecz później swoją zgodę na zamianę gruntów wycofała uznając, że oferowana jej przez wnioskodawcę część nie będzie rekompensować jej części, którą ona odda.

Sąd Rejonowy powołując art. 145 k.c. podał, że nieruchomości wnioskodawcy nie posiada dostępu do drogi publicznej. Wobec tego Sąd Rejonowy rozważał ustanowienie służebności według jednego z dwóch wariantów: pierwszego przeprowadzonego zgodnie z dotychczasowym faktycznym korzystaniem z dojścia i dojazdu do działki nr (...) przez działkę nr (...) od strony ul. (...) oraz drugi od strony ul. (...) przez działkę nr (...). Za wyborem wariantu pierwszego przemawiał przede wszystkim fakt, że przeprowadzenie szlaku drożnego w taki sposób usankcjonuje dotychczasowy sposób korzystania z dojazdu do działki nr (...). Wariant ten obejmuje przebieg służebności po działce siedliskowej nr (...) jednakże działka ta jest przedmiotem współwłasności na prawach wspólności majątkowej małżeńskiej właściciela działki nr (...) – wnioskodawcy. Została ona przystosowana do przejazdu przez jej teren do działki nr (...), gdyż w ogrodzeniu działki po jej przeciwległych krańcach znajdują się dwuskrzydłowe bramy wjazdowe. Sąd Rejonowy miał również na względzie, że skoro jest możliwe przeprowadzenie drogi koniecznej przez teren działki, która jest współwłasnością właściciela działki niemającej dostępu do drogi publicznej, to w pierwszej kolejności tę możliwość należało uwzględnić, a dopiero gdyby okazało się, że wybór tego wariantu jest niezasadny, to należałoby rozważać inne warianty. Uczestniczka Gmina Miejska K., która zgłaszała zastrzeżenia co do zdatności przepustu na działce nr (...) do przejazdu po niej maszynami rolniczymi po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego dalszych zarzutów już w tym kierunku nie podtrzymywała. Sąd Rejonowy miał również na względzie, że na dzień zamknięcia rozprawy działka nr (...) miała charakter rolny a ustanowienie służebności według wariantu drugiego powodowałoby konieczność usunięcia drzew z terenu pasa służebnego. Ustanawiając przebieg służebności zgodnie z wariantem pierwszym po terenie działek nr (...) Sąd Rejonowy zasądził od wnioskodawcy jednorazowe odszkodowanie na rzecz Gminy Miejskiej K., zaś na rzecz małżonków W. K. i M. K. kwotę 49269 zł z tym ograniczeniem, że kwota ta należna jest z majątku osobistego wnioskodawcy. Skutkiem ustanowienia służebności drogi koniecznej przez teren działki nr (...) na rzecz na rzecz działki nr (...) dochodzi bowiem do zwiększenia wartości działki nr (...) stanowiącej majątek osobisty wnioskodawcy i zmniejszenie wartości składnika majątku wspólnego wnioskodawcy i M. K.. O kosztach postępowania orzekł Sąd Rejonowy na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Apelację od punktów III i IV wniosła uczestniczka Gmina Miejska K. zarzucając naruszenie:

- art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług poprzez przyjęcie, że ustanowienie służebności drogi koniecznej nie jest świadczeniem usług w rozumieniu tego przepisu i co za tym idzie kwota wynagrodzenia za ustanowienie służebności drogi koniecznej nie powinna zostać powiększona o podatek od towarów i usług;

- art. 520 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że każdy z uczestników postępowania ponosi koszty postępowania we własnym zakresie.

Podnosząc powyższe zarzuty domagała się zmiany punktu III postanowienia i zasądzenie od wnioskodawców na rzecz uczestniczki Gminy Miejskiej K. wynagrodzenia za ustanowienie służebności drogi koniecznej w kwocie 734,31 zł uwzględniającej podatek od towarów i usług; zmiany punktu IV poprzez zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwoty 700 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa prawnego.

Uczestniczki M. K. i H. K. pozostawiły apelację do uznania Sądu Okręgowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja skutkowałą zmianą zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy akceptuje ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjmuje je za podstawę rozstrzygnięcia apelacyjnego. Apelacja uczestniczki Gminy Miejskiej K.nie kwestionowała wyboru przez Sąd Rejonowy wariantu przebiegu szlaku drożnego koncentrując się jedynie na kwestii dotyczącej tego czy przyznane jej jednorazowe wynagrodzenie za ustanowienie służebności po działce stanowiącej jej własność winno zostać powiększone o należny podatek od towarów i usług oraz kwestionowała rozstrzygnięcie w zakresie orzeczenia o kosztach postępowania. Z uwagi na wskazany wyżej zakres zaskarżenia Sąd Okręgowy jedynie te dwie kwestie uczyni przedmiotem dalszych rozważań. Odnosząc się do pierwszej z nich podzielić należy stanowisko apelacji, że jednorazowe wynagrodzenie przyznane za ustanowienie służebności drogi koniecznej dla właściciela nieruchomości obciążonej winno zostać podwyższone o stawkę podatku VAT. Pogląd ten jest już ugruntowany w orzecznictwie sądów administracyjnych. W szczególności jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 czerwca 2010 roku, III SA/Wa 851/10 „ustanowienie służebności drogi koniecznej za jednorazowym wynagrodzeniem wypełnia znamiona art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku od towarów i usług. Świadczenie usług zachodzi nie tylko wówczas, gdy jest ono dobrowolne, ale także wtedy gdy zgodnie z nakazem organu władzy publicznej lub podmiotu działającego w jego imieniu lub nakazem wynikającym z mocy prawa”. Zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2011r., nr 177, poz. 1054 ze zm.) opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, zwanym dalej "podatkiem", podlegają odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług na terytorium kraju. Natomiast w świetle art. 8 ust. 1 tej ustawy przez świadczenie usług, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, rozumie się każde świadczenie na rzecz osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, które nie stanowi dostawy towarów w rozumieniu art. 7, w tym również przeniesienie praw do wartości niematerialnych i prawnych, bez względu na formę, w jakiej dokonano czynności prawnej (1); zobowiązanie do powstrzymania się od dokonania czynności lub do tolerowania czynności lub sytuacji (2); świadczenie usług zgodnie z nakazem organu władzy publicznej lub podmiotu działającego w jego imieniu lub nakazem wynikającym z mocy prawa (3). Z powołanych przepisów ustawy wynika, że przez usługę należy rozumieć każde odpłatne świadczenie na rzecz danego podmiotu, które nie stanowi dostawy towarów. W tym miejscu wskazać również można na unormowania Dyrektywy 2006/112/WE, w tym art. 24 pkt 1 stanowiący odpowiednik art. 6 ust. 1 poprzednio obowiązującej Dyrektywy 77/388/EWG, zgodnie z którym pojęcie „świadczenie usług” oznacza każdą transakcję nie stanowiącą dostawy towarów. Pojęcie świadczenia, składającego się na istotę usługi, interpretować należy zgodnie z jego cywilistycznym rozumieniem jako obowiązek wykonania, przekazania czegoś. W świetle art. 8 ust. 1 pkt 2 wskazanej wyżej ustawy, przez świadczenie usług rozumie się również zobowiązanie do powstrzymywania od dokonania czynności lub tolerowania czynności lub sytuacji. W związku z powyższym należy podkreślić, że na zachowanie rozumiana jako świadczenie składać się może zarówno działanie jak i zaniechanie. Ponadto należy wskazać, że świadczenie usług zakłada istnienie dwóch podmiotów: tego, który świadczy usługę i tego, który świadczenie odbiera czyli konsumenta usługi. Jak już wyżej podniesiono, w świetle art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku od towarów i usług świadczeniem usługi jest także zobowiązanie do dokonania czynności lub powstrzymania się od czynności. Innymi słowy świadczenie w rozumieniu tego przepisu jest zaniechaniem polegającym na nieczynieniu lub znoszeniu określonej czynności lub sytuacji. W doktrynie zaprezentowany został podgląd, że pomimo, że przepis ten mówi o zobowiązaniu się od powstrzymywania się od dokonania czynności lub tolerowania czynności lub sytuacji, to nie można ograniczyć jego zakresu jedynie do stosunków obligacyjnych, ale świadczenie tego rodzaju usług odbywa się również na płaszczyźnie prawa rzeczowego poprzez ustanowienie niektórych ograniczonych praw rzeczowych np. służebności (por. A. Bartosiewicz, R. Kubacki, VAT Komentarz, wyd. 4, Wolter Kluwer Polska, s. 160). Służebność gruntowa uregulowana została w art.285 § 1 k.c. W świetle tego przepisu służebność gruntowa jest ograniczonym prawem rzeczowym, które obciąża cudzą nieruchomość, mającym na celu zwiększenie użyteczności innej nieruchomości albo zaspokojenie określonych potrzeb oznaczonej osoby fizycznej (por. A. Wąsiewicz (w:) System Prawa Cywilnego, t. II, 1977, s. 673; E. Gniewek (w:) System Prawa Prywatnego, t. 4, 2007, s. 442 i n.) Służebności gruntowe są ustanawiane na rzecz każdego właściciela nieruchomości władnącej i mają na celu zwiększenie użyteczności nieruchomości władnącej lub jej części. Właściciel nieruchomości obciążonej ma obowiązek znoszenia pewnych działań właściciela nieruchomości władnącej, np. przechodu czy przejazdu, czerpania wody, oparcia budynku o mur sąsiada, służebności okna otwieranego na zewnątrz, wchodzącego w przestrzeń nad gruntem sąsiednim (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1980 roku, III CZP 83/79, OSNC 1980, z. 9, poz.

148). Służebność bierna polega na tym, że właścicielem nieruchomości obciążonej zostaje ograniczony w możliwości dokonywania w stosunku do określonych uprawnień względem nieruchomości władnącej na podstawie przepisów o treści i wykonywaniu własności. Natomiast art. 145 k.c. przewiduje możliwość ustanowienia w stosunkach sąsiedzkich służebności drogowej za wynagrodzeniem. W świetle dotychczasowych rozważań stwierdzić trzeba, że ustanowienie służebności drogi koniecznej za jednorazowym wynagrodzeniem wypełnia znamiona art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku od towarów i usług bowiem świadczenie usług zachodzi nie tylko wówczas, kiedy jest ono dobrowolne, ale także wtedy gdy następuje zgodnie z nakazem organu władzy publicznej lub podmiotu działającego w jego imieniu lub nakazem wynikającym z mocy prawa. Świadczącym usługę jest wówczas podmiot zobowiązany nakazem władzy do dokonania określonej czynności natomiast konsument usługi jest jej beneficjentem (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 9 marca 2011 roku, I FSK 362/10, niepubl. SIP LEX nr 1079508). Zagadnieniem tym zajął się także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 maja 2007 roku, V CSK 44/07, niepubl. SIP LEX nr 447467 na tle kwestii dotyczącej wysokości opłaty z tytułu użytkowania wieczystego. Sąd Najwyższy stwierdził, że podatek VAT nie stanowi elementu „ceny” czy „wartości nieruchomości”. W sensie podatkowym oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste stanowi świadczenie usług w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług. Obowiązek podatkowy powstaje zatem nie w momencie przekazania gruntu użytkownikowi wieczystemu, lecz w dacie wymagalności świadczeń okresowych z tytułu poszczególnych opłat rocznych. Tym bardziej nie stanowi „ceny brutto” wartość nieruchomości ustalona dla celów aktualizacji wysokości opłaty rocznej, gdyż nie jest kategorią realną, lecz ustaloną hipotetycznie, na podstawie stosownej analizy i oszacowania. Wobec tego w każdym przypadku podstawa obliczenia opłaty rocznej jest „oczyszczona” z podatku VAT. Stąd też opłaty roczne, sztywno określone w art. 72 ust. 2 i 3 u.g.n. stawką procentową od "ceny" (bądź odpowiednio "wartości", w razie aktualizacji wyceny) nieruchomości oddawanej w użytkowanie wieczyste, nie powinny być uważane za obejmujące podatek VAT. Zauważyć również należy, że obciążenie użytkownika wieczystego będącego podatnikiem VAT nie powinno prowadzić do zachwiania równowagi interesów, gdyż podatnik może ten podatek odliczyć od podatku należnego od jego własnej sprzedaży. Natomiast obciążenie nim sprzedającego prowadzi do rezultatów sprzecznych z dobrą wiarą i poczuciem słuszności ponieważ pozbawia ten podmiot części świadczenia, którego mógł on rozsądnie oczekiwać i prowadzi do poniesienia przez niego ciężaru ekonomicznego, którego nie powinien on ponosić z uwagi na samą konstrukcję podatku od towarów i usług. Podwyższenie wynagrodzenia o kwotę podatku VAT mogłoby zatem być uzasadnione także z punktu widzenia zasad współżycia społecznego, które obok „ustawy” są jednym z kryteriów uzupełnienia treści stosunku prawnego wynikającego z czynności prawnej w oparciu o art. 56 k.c. i mają w tym przepisie bardzo doniosłe znaczenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2006 roku, III CSK 138/05, OSNC 2007, nr 4, poz. 63). Podatek od towarów i usług jest podatkiem konsumpcyjnym, w ostatecznym bowiem rozrachunku jedynym podmiotem, który nie może dokonać żadnego pomniejszenia ciężaru opodatkowania jest ostateczny nabywca towaru lub usługi. Kierując się powyższą motywacją Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone postanowienie w zakresie punktu III. Określając wynagrodzenie dla uczestniczki Gminy Miejskiej K.Sąd Okręgowy oparł się na wyliczeniach biegłej E. H.wskazanych w opinii sporządzonej przed Sądem Rejonowym (k. 136 – 180). Wskazaną przez biegłą kwotę 597 zł tytułem jednorazowego wynagrodzenia za ustanowienie służebności drogi koniecznej po nieruchomości stanowiącej własność uczestniczki Gminy Miejskiej K.należało powiększyć o należny podatek od towarów i usług w stawce 23 %, co w efekcie doprowadziło do ostatecznego ustalenia wysokości jednorazowego wynagrodzenia należnego Gminie na kwotę 734,31 zł.

Za niezasadny uznał Sąd Okręgowy zarzut naruszenia art. 520 § 1 k.p.c. Brak jest uzasadnionych racji do podzielenia stanowiska apelacji, że przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia czy przez przepust przez działkę nr (...)mogą przejeżdżać maszyny rolnicze leżało w interesie jedynie wnioskodawcy. Wyeksponować należy fakt, że w aktach na karcie 29 zalega pismo Zarządu (...)w K., będącego jednostką organizacyjną Gminy Miejskiej K., z którego jasno wynika, że przepust posiada dobry stan techniczny umożliwiającą odpływ wód oraz przejazd pojazdami. Wobec tego skoro Gmina Miejska K.zdecydowała się kwestionować powyższe stwierdzenie, to musiała ponieść konsekwencje finansowe związane z dopuszczeniem i przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłego na tę okoliczność, która ostatecznie nie potwierdziła jej tezy, że przepust ten nie spełnia podstawowych wymogów bezpieczeństwa z zakresu prawa wodnego i budowlanego. Jednocześnie podkreślić trzeba, że żadna ze stron postępowanie nie przychyliła się do wniosku dowodowego Gminy Miejskiej K.. Z tych przyczyn nie można stawiać

Sądowi Rejonowemu zarzutu, że nieprawidłowo rozstrzygnął o kosztach postępowania. W świetle takiego stanowiska procesowego uczestniczki nie zachodziły podstawy, aby przy orzekaniu o kosztach postępowania odstąpić od zasady wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c. zwłaszcza, że dowód z opinii biegłego na wskazaną wyżej tezę został przeprowadzony jedynie na jej wniosek.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art.13 § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone postanowienie w zakresie rozstrzygnięcia co do wysokości jednorazowego wynagrodzenia należnego Gminie Miejskiej K. – punkt 1 sentencji. W pozostałym zakresie, odnoszącym się do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, Sąd Okręgowy apelację na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił jako bezzasadną – punkt 2 sentencji.

O kosztach postępowania odwoławczego orzekł Sąd Okręgowy na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. nie znajdując podstaw do odstąpienia od zasady ogólnej orzekania o kosztach postępowania w postępowaniu nieprocesowym.